

EL LENGUATGE

Estar en l'entrada

En les designacions de lloc pròpiament dites - volem dir, quan aquestes designacions exerceixen realment la funció d'un complement circumstancial de lloc - la preposició que les ha d'introduir, *a* o bé *en*, depèn del mot següent. Se sol indicar, com a norma general, que cal usar *a* davant els articles definits, i *en* davant els indefinits i els demostratius. Però es tracta, com hem dit, d'una norma molt general, que, en la seva primera part, no sempre és bo d'aplicar (tal com, amb raó, algun cop ens ha fet observar a nosaltres mateixos el benvoigut company Ruix), però que, si més no, tendeix a reforçar l'ús de la preposició *a* en casos tan clars com *Ens vam trobar a l'entrada*, en què alguns recorren a la preposició *en* - en la llengua escrita - a causa d'una innegable influència del castellà.

Però designacions com *l'entrada*, *la sortida*, *la porta*, *la finestra*, *l'escala*, *el menjador*, *la casa*, *el carrer*, etc., poden exercir en l'oració altres funcions que les de complement circumstancial de lloc. Quan diem *L'entrada fa goig* i *Hem de pintar l'escala*, tot i que *l'entrada* i *l'escala* no deixen, certament, de designar uns llocs, aquests dos grups fan, respectivament, de subjecte i de complement directe del verb. Doncs, si qualsevol d'aquestes designacions fa de complement d'objecte d'un verb que regeix una preposició, és aquesta preposició la que l'ha d'introduir i no la que, si actúes de complement de lloc, podria determinar un article o un demostratiu. Diem, així, *Erem a l'entrada* i *Ens vam veure en aquell carrer*, però *Penso en l'entrada* i *Em vaig acostumar a aquell carrer*, en què les preposicions *en* i *a* són regides pels verbs *pensar* i *acostumar-se*. Anàlogament, *Es va entossudir en la finestra* (en què la finestra no és el lloc on es va entossudir sinó allò en què es va entossudir), *Va renunciar a aquella sortida* (en què aquella sortida no és tampoc el lloc on va renunciar sinó allò a què va renunciar).

Entre els nombrosos valors que atribuïm al verb *estar* hi ha el que en fa un sinònim de *consistir*, cas en que, igual que aquest verb, regeix la preposició *en* (i en què, certament, no admet un subjecte de designació personal). No és estrany que algú se senti temptat a dir, a causa de l'article definit, *Tot està a l'entrada* o *El problema està a la sortida*, quan en realitat es vol dir *Tot està en l'entrada* i *El problema està en la sortida*, tal com es diu *El problema consisteix en la sortida*.

Albert Jané